

Sygn. akt II Ca 191/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2014 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariola Wojtkiewicz
Sędziowie:	SO Karina Marczak (spr.) SO Tomasz Sobieraj
Protokolant:	sekr. sąd. Ziemowit Augustyniak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 października 2014 roku w S.

sprawy z powództwa **B. K.**

przeciwko (...) **Spółce Akcyjnej V. (...) w W.**

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez powoda od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 8 listopada 2013 r., sygn. akt I C 368/13

oddala apelację.

Sygn. akt II Ca 191/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 listopada 2013 r. Sąd Rejonowy Szczecin- Centrum w Szczecinie (sygn. akt: I C 368/13):

- zasądził od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej V. (...) w W. na rzecz powoda B. K. kwotę 2.399,60 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi w stosunku rocznym od dnia 23 lipca 2012 r. do dnia zapłaty;
- oddalił powództwo w pozostałym zakresie;
- zasądził od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej V. (...) w W. na rzecz powoda B. K. kwotę 311,95 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy wydał rozstrzygnięcie w oparciu o następujący stan faktyczny:

W dniu 14 grudnia 2010 r. doszło do kolizji dwóch pojazdów marki prowadzonych przez M. R. (O. (...)) i M. K. (B. (...)). Odpowiedzialność za kolizję drogową ponosiła kierująca samochodem marki O. (...) nie udzielając pierwszeństwa przejazdu pojazdowi M. K.. Posiadacz pojazdu marki O. (...) K. R. w dacie kolizji miała zawartą umowę

ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody związane z ruchem pojazdu z (...) Związkiem (...) w W.. Z dniem 31 lipca 2012 r. we wszelkie prawa i obowiązki z tytułu zawartych przez tego ubezpieczyciela umów wstąpiła pozwana (...) Spółka Akcyjna V. (...) w W..

Samochód marki B. (...) był w dacie kolizji na podstawie umowy leasingu był własnością finansującego (...) spółki z o.o. w W.. Korzystającym na podstawie tej umowy jest powód B. K..

W dacie kolizji samochód marki B. (...) był rocznym samochodem.

Powód B. K. w związku z uszkodzeniem pojazdu marki B. (...) zlecił M. M. wykonanie opinii technicznej, zgodnie z którą stwierdził, że w pojeździe uszkodzeniu uległy elementy zawieszenia wraz z wnęką koła przedniego prawego, na której umieszczone jest pole numerowe nadwozia z jego numerem identyfikacyjnym (VIN). Konieczna będzie wymiana elementu, na którym umiejscowiony jest nr (VIN).

Powód zlecił dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu marki B. (...) autoryzowanemu przedstawicielowi marki B. w (...) Spółce z o.o. i Spółce Spółce komandytowej w S.. Powód zdecydował się na rozliczenie szkody bezgotówkowo, to znaczy ubezpieczyciel miał pokryć koszty naprawy bezpośrednio rozliczając się z zakładem naprawczym. Spółka sporządziła kalkulację naprawy z dnia 13 stycznia 2011 r., w której określono koszt naprawy pojazdu na kwotę 44.651 zł 23 gr netto, a po uwzględnieniu podatku VAT na kwotę 54.921 zł 1 gr.

Naprawa pojazdu została wykonana i (...) Spółka z o.o. i Spółka Spółka komandytowa w S. wystawiła fakturę VAT (...) z dnia 28 lutego 2011 r. na kwotę netto 52.070 zł 23 gr, a z podatkiem Vat na kwotę 64.046 zł 38 gr, przy czym we wskazanej fakturze Vat uwzględniono również pozycję wynajęcia pojazdu zastępczego na okres 33 dni w stawce 255 zł za dzień, co dało łączną kwotę z tego tytułu 8.415 zł netto, a z podatkiem VAT kwotę 10.350 zł 45 gr.

Z uwagi na to, że pozwana uznała za zasadne roszczenie z tytułu wynajęcia pojazdu zastępczego za okres 27 dni, (...) Spółka z o.o. i Spółka Spółka komandytowa w S. wystawiła fakturę korygującą (...) z dnia 5 marca 2012 r. do faktury VAT (...) z dnia 28 lutego 2011 r. na kwotę 1.500 zł netto, a z podatkiem Vat na kwotę 1.881 zł 90 gr, która to kwota pomniejszyła należność wynikającą z faktury VAT (...) z dnia 28 lutego 2011 r.

Od 2007 r. (...) Spółka z o.o. i Spółka Spółka komandytowa w S. stosuje przy naprawach pojazdów niezmienną stawkę 216 zł netto za roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych. Stawka ta została zastosowana przy naprawie pojazdu B. (...). W S. jest tylko jeden autoryzowany serwis (...) Spółka z o.o. i Spółka Spółka komandytowa w S.. Z uwagi na to, jeżeli powód zdecydował się na naprawę pojazdu w S. nie miał wyboru innego autoryzowanego serwisu (...). Samochód marki B. (...) w dacie kolizji i naprawy był jeszcze na gwarancji i gdyby powód nie naprawił pojazdu w autoryzowanym serwisie utraciłby gwarancję na pojazd.

Zarówno przed szkodą, jak i po szkodzie z dnia 14 grudnia 2010 r. powód wykonywał wszelkie przeglądy i serwisy pojazdu marki B. (...) w autoryzowanym serwisie (...) Spółka z o.o. i Spółka Spółka komandytowa w S.. Przed szkodą z dnia 14 grudnia 2010 r. auto nie było poddawane żadnym naprawom, poza wymianą materiałów eksploatacyjnych.

Ubezpieczyciel sprawcy wypadku ostatecznie z faktury VAT (...) z dnia 28 lutego 2011 r. nie uwzględnił pozycji „robocizna wg kalkulacji A.” na kwotę 738 zł netto oraz przyjął stawki za prace blacharskie i lakiernicze w kwocie 150 zł za roboczogodzinę.

Pismem z dnia 11 kwietnia 2011 r. poprzednik prawny pozwanej poinformował powoda o przyznaniu odszkodowania z tytułu naprawy pojazdu w kwocie 39.954 zł 96 gr netto w oparciu o przedłożoną fakturę VAT (...) z dnia 28 lutego 2011 r.

Pismem z dnia 6 września 2011 r. poprzednik prawny pozwanej poinformował powoda o dopłacie odszkodowania w kwocie 6.885 zł netto za wynajem pojazdu zastępczego, przy uznaniu kosztów wynajmu za 27 dni.

Pismem z dnia 3 listopada 2011 r. poprzednik prawny pozwanej poinformował powoda, że przy wypłacie odszkodowania ubezpieczyciel uwzględnił średnie stawki za roboczogodzinę prac w wysokości 140 zł, uznając brak podstaw do uwzględnienia stawki 216 zł za roboczogodzinę jak w fakturze wystawionej przez zakład naprawczy, któremu powód zlecił wykonanie naprawy.

Pismem z dnia 11 lipca 2012 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 3.700 zł 27 gr w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania do zapłaty, powołując się na fakturę VAT wystawioną przez zakład naprawczy.

Pismem z dnia 6 sierpnia 2012 r. pozwana poinformowała pełnomocnika powoda, że uznano za zasadną dopłatę odszkodowania w kwocie 562 zł 67 gr netto, albowiem uznano stawki za roboczogodzinę w wysokości 150 zł, stosownie do średnio obowiązujących stawek na rynku (...).

W dniu 17 sierpnia 2012 r. leasingodawca (...) spółka z o.o. w W. zawarła z powodem B. K. umowę przelewu wierzytelności na rzecz powoda B. K. przysługującej wierzytelności o wypłatę odszkodowania za szkodę z dnia 14 grudnia 2010 r. z tytułu częściowej szkody pojazdu.

Poprzednik prawny pozwanej wypłacił autoryzowanemu serwisowi (...) Spółka z o.o. i Spółka Spółka komandytowa w S. z tytułu szkody w pojeździe marki B. (...) na skutek kolizji z dnia 14 grudnia 2010 r. łącznie kwotę 47.402 zł 63 gr, która obejmowała koszt naprawy pojazdu i wynajęcie pojazdu zastępczego, w następujących ratach: 39.954 zł 96 gr, 6.885 zł, 562 zł 67 gr.

W II kwartale 2011 r. Stowarzyszenie (...) Oddział w S. przeprowadziło badania odnośnie stawek za roboczogodzinę prac naprawczych na terenie województwa (...), ustalając te stawki na następującym poziomie:

I. Samochody osobowe:

- w zakładach serwisowych (...):

* 1 rbg = 135 zł – prace blacharskie i lakiernicze,

* 1 rbg = 145 zł – prace lakiernicze,

- w zakładach pozaserwisowych (nieautoryzowanych) o wysokim standardzie usprzętowania technicznego:

* 1 rbg = 105 zł – prace blacharskie i lakiernicze,

* 1 rbg = 115 zł – prace lakiernicze,

II. Samochody ciężarowe:

- w zakładach serwisowych (...):

* 1 rbg = 135 zł – prace blacharskie i lakiernicze,

* 1 rbg = 140 zł – prace lakiernicze.

W tych okolicznościach faktycznych Sąd Rejonowy uznał powództwo oparte o art. 436 § 2 k.c. w związku z art. 822 k.c. i art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych za uzasadnione w przeważającej części.

Przedmiot sporu stanowiła wysokość szkody będącej następstwem zdarzenia, w wyniku którego uległ uszkodzeniu pojazd B. (...). Pozwana zakwestionowała wysokość kwoty objętej żądaniem pozwu powołując się na ustalenia w zakresie wyceny uszkodzeń dokonane w toku postępowania likwidacyjnego. Zakwestionowała koszt naprawy w zakresie dochodzonym przez powoda.

Sąd uznał, że powód ma pełne prawo do wyboru sposobu naprawy. Odszkodowanie ma zmierzać do naprawienia uszczerbku w majątku poszkodowanego w taki sposób, aby przywrócić stan sprzed powstania szkody. Nie może to nastąpić w sposób korzystny dla zobowiązanego do naprawienia szkody z jednoczesnym pokrzywdzeniem poszkodowanego. Interes ubezpieczyciela ma w takim przypadku znaczenie drugorzędne. Przyjęty sposób naprawienia szkody nie może także prowadzić do poprawy sytuacji ekonomicznej poszkodowanego względem jej stanu sprzed zdarzenia poprzez wzbogacenie poszkodowanego kosztem zakładu ubezpieczeń.

Sąd stwierdził dalej, że w niniejszej sprawie szkoda majątkowa po stronie powoda sprowadzała się do bezpośredniego uszczerbku w jego majątku wywołanego czynem niedozwolonym. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstał przy tym już z chwilą wyrządzenia szkody i nie był uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał następnie naprawy rzeczy, ani nawet tego czy w ogóle zamierzała przywracać tą rzecz do stanu poprzedniego. Wypłacenie odszkodowania winno bowiem prowadzić wyłącznie do wyrównania poniesionej straty majątkowej. Rozmiar szkody określała zaś różnica między stanem majątku poszkodowanego, jaki zaistniał po zdarzeniu wywołującym szkodę, a stanem jego majątku jaki istniałby, gdyby zdarzenie powodujące szkodę nie miało miejsca.

Sąd ustalił, że powód samochód marki B. (...) naprawił w autoryzowanym serwisie (...) Spółka z o.o. i Spółka Spółka komandytowa w S.. Nie podzielił przy tym stanowiska procesowego pozwanej co do niezasadności wyboru przez powoda tego zakładu naprawczego. Wybór przez powoda w okolicznościach przedmiotowej sprawy autoryzowanego serwisu (...) Spółka z o.o. i Spółka Spółka komandytowa w S. do naprawy uszkodzonego pojazdu było jak najbardziej uzasadnione i pozostające w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. Samochód marki B. (...) w dacie kolizji był samochodem rocznym, pozostającym na gwarancji, zatem wybór do naprawy autoryzowanego serwisu (...) Spółka z o.o. i Spółka Spółka komandytowa w S. był uzasadniony. Ponadto z uwagi na gwarancję pojazdu, gdyby powód wybrał do naprawy nieautoryzowany serwis naprawy, utraciłby gwarancję. W S. istnieje tylko jeden autoryzowany serwis (...) i jest to (...) Spółka z o.o. i Spółka Spółka komandytowa w S.. W konsekwencji skoro ten serwis stosuje określone stawki za naprawę pojazdu, w tym przypadku kwotę 216 zł za roboczogodzinę, to należało – zdaniem sądu- tę kwotę przyjąć do ustalenia wysokości szkody, a nie zaniżoną kwotę 150 zł jaką przyjęła pozwana.

Argumentując kolejno sąd zważył, że powód dla uwzględnienia powództwa, skoro pozwana kwestionowała wysokość szkody, powinien był wykazać roszczenie co do wysokości stosownie do treści art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. Powód częściowo podołał temu obowiązkowi. Powód dochodził w niniejszym postępowaniu zapłaty kwoty 3.700 zł 27 gr. tytułem dopłaty do wypłaconego już odszkodowania, które to roszczenie obejmowało koszty naprawy uszkodzonego pojazdu.

W tym zakresie wskazał, że naprawa pojazdu została wykonana i (...) Spółka z o.o. i Spółka Spółka komandytowa w S. wystawiła fakturę VAT (...) z dnia 28 lutego 2011 r. na kwotę netto 52.070 zł 23 gr. a z podatkiem VAT na kwotę 64.046 zł 38 gr., przy czym we wskazanej fakturze VAT uwzględniono również pozycję wynajęcia pojazdu zastępczego na okres 33 dni w stawce 255 zł za dzień, co dało łączną kwotę z tego tytułu 8.415 zł netto, a z podatkiem VAT kwotę 10.350 zł 45 gr. Z uwagi na to, że pozwana uznała za zasadne roszczenie z tytułu wynajęcia pojazdu zastępczego za okres 27 dni, (...) Spółka z o.o. i Spółka Spółka komandytowa w S. wystawiła fakturę korygującą (...) z dnia 5 marca 2012 r. do faktury VAT (...) z dnia 28 lutego 2011 r. na kwotę 1.500 zł netto, a z podatkiem VAT na kwotę 1.881 zł 90 gr., która to kwota pomniejszała należność wynikającą z faktury VAT (...) z dnia 28 lutego 2011 r. Kwota naprawy pojazdu B. (...) wraz z kosztem wynajęcia pojazdu zastępczego wynosiła, po uwzględnieniu wskazanej wyżej korekty, 50.540 zł 23 gr. Pozwana wypłaciła zakładowi naprawczemu łącznie kwotę 47.402 zł 63 gr., która obejmowała koszt naprawy pojazdu i wynajęcie pojazdu zastępczego, w następujących ratach: 39.954 zł 96 gr., 6.885 zł, 562 zł 67 gr.

Powód w dochodzonym roszczeniu w niniejszej sprawie nie uwzględnił wypłaconej kwoty odszkodowania w wysokości 562 zł 67 gr., co podnosiła pozwana w toku procesu, a czemu powód przeczył. W wykonaniu zobowiązania sądu autoryzowany serwis (...) Spółka z o.o. i Spółka Spółka komandytowa w S. wskazał, że jednak kwota 562 zł 67 gr.

została mu wypłacona. Podsumowując, skoro koszt naprawy pojazdu i koszt wynajęcia pojazdu zastępczego wyniósł 50.540 zł 23 gr., a pozwana wypłaciła łącznie kwotę 47.402 zł 63 gr., to pozostała różnica 3.137 zł 60 gr.

Dalej sąd podał, że z analizy faktury VAT (...) z dnia 28 lutego 2011 r. i odpowiednio tej samej faktury znajdującej się w aktach szkody pozwanej wynika, że pozwana uznała za uzasadnione wszystkie pozycje naprawy, poza kwotą 738 zł netto – pozycja „Robocizna wg kalkulacji A.” oraz zaniżyła stawki za roboczogodzinę do kwoty 150 zł, zamiast wypłacić jak w fakturze stawkę 216 zł. Taki sposób ustalenia odszkodowania przez pozwaną wynika z odpowiednich wyliczeń. Koszt naprawy pojazdu i koszt wynajęcia pojazdu zastępczego wyniósł 50.540 zł 23 gr (po uwzględnieniu korekty 1.530 zł). Powód dochodził zapłaty kwoty 3.700 zł 27 gr, co stanowiło różnicę pomiędzy kwotą 50.540 zł 23 gr a wypłaconymi przez pozwaną kwotami 39.954 zł 96 gr i 6.885 zł. Jak wskazano wyżej powód nie uwzględnił w żądaniu wypłaconej jednak kwoty 562 zł 67 gr, którą należało – zdaniem sądu- również uwzględnić. Dało to różnicę 3.137 zł 60 gr. Jednakże pozwana w wypłaconym odszkodowaniu nie uwzględniła również kwoty 738 zł netto – pozycja „Robocizna wg kalkulacji A.”, co wynika z odpowiedniej adnotacji na fakturze – przekreślenie tej pozycji. Skoro pozwana kwestionowała tę pozycję, to na powódzie spoczywał ciężar wykazania (art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c.), że ta pozycja i kwota 738 zł netto również była uzasadniona i pozostawała w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą.

Powód w piśmie procesowym z dnia 30 września 2013 r. wskazał, że kwota ta obejmowała koszt dodatkowej robocizny związanej z pozostałymi pracami, to jest pomiarami i dokonaniem zabezpieczeń antykorozyjnych. Zasadności kwoty tej powód w ocenie sądu nie wykazał dowodowo (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.). Pozwana kwestionowała tę pozycję już w toku postępowania likwidacyjnego, co wynika z pozycji „Robocizna wg kalkulacji A.”, z odpowiedniej adnotacji na fakturze – przekreślenie tej pozycji. W toku procesu przed sądem powód nie zaoferował żadnego dowodu, z którego wynikałoby, że poniesienie kwoty 738 zł netto „Robocizna wg kalkulacji A.”, rzekomo związanej z kosztem dodatkowej robocizny związanej z pozostałymi pracami, to jest pomiarami i dokonaniem zabezpieczeń antykorozyjnych, było uzasadnione. Sam fakt uwzględnienia tej pozycji w fakturze VAT i kalkulacji naprawy, skoro pozwana kwestionowała roszczenie powoda, nie było wystarczające do dokonania odpowiednich ustaleń przez sąd orzekający, że pozycja ta była uzasadniona. Niezbędnym w tym zakresie byłby dowód z opinii biegłego sądowego, który dysponuje wiadomościami specjalnymi, aby uznać, że te prace były również uzasadnione i pozostawały w związku ze szkodą z dnia 14 grudnia 2010 r. Sąd orzekający zważył, że nie dysponuje wiedzą, czy dokonanie prac do kwoty 738 zł netto „Robocizna wg kalkulacji A.” dodatkowej robocizny związanej z pozostałymi pracami, to jest pomiarami i dokonaniem zabezpieczeń antykorozyjnych, był uzasadniony w okolicznościach przedmiotowej sprawy.

W uwzględnieniu powyższych argumentów sąd ustalił, że koszt naprawy pojazdu i koszt wynajęcia pojazdu zastępczego wyniósł 50.540 zł 23 gr (po uwzględnieniu korekty 1.530 zł). Powód dochodził zapłaty kwoty 3.700 zł 27 gr, co stanowiło różnicę pomiędzy kwotą 50.540 zł 23 gr a wypłaconymi przez pozwaną kwotami 39.954 zł 96 gr i 6.885 zł. Powód nie uwzględnił w żądaniu wypłaconej jednak kwoty 562 zł 67 gr, którą należało również uwzględnić. Daje to różnicę 3.137 zł 60 gr. Po odjęciu od wskazanej kwoty 3.137 zł 60 gr niewykazanej kwoty 738 zł netto „Robocizna wg kalkulacji A.” dodatkowej robocizny związanej z pozostałymi pracami, to jest pomiarami i dokonaniem zabezpieczeń antykorozyjnych, za wykazaną co do wysokości uznano szkodę w kwocie 2.399 zł 60 gr, którą to kwotę sąd zasądził w punkcie 1 wyroku.

W pkt 2 wyroku sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie odnośnie należności głównej i odsetek od nieuwzględnionej należności głównej.

Roszczenie o odsetki zasądzone od należności głównej sąd oparł o art. 481 § 1 k.c. Datę początkową naliczania odsetek ustawowych za opóźnienie w płatności odszkodowania za naprawę pojazdu sąd wskazał zgodnie z żądaniem pozwu i przypada na dzień 23 lipca 2012 r., a więc po 30- sto dniowego terminu do zakończenia postępowania likwidacyjnego (art. 817 § 1 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych).

O kosztach procesu sąd rozstrzygnął w pkt 3 wyroku na podstawie 100 k.p.c. Powód wygrał proces w 65 % (2399 zł 60 gr/3700 zł 27 gr x 100%). Na koszty powoda składały się uiszczona opłata od pozwu w wysokości 186 zł, uiszczona

opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł i wynagrodzenie pełnomocnika w osobie adwokata w stawce minimalnej w wysokości 600 zł, co dało łącznie kwotę 803 zł. Skoro powód wygrał sprawę w 65 % należy mu się zwrot od pozwanej kwoty 521 zł 95 gr (65 % z 803 zł). Na koszty procesu pozwanej składało się wynagrodzenie pełnomocnika w osobie radcy prawnego w stawce minimalnej w wysokości 600 zł. Pozwana nie wykazała, aby uiściła kwotę 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Skoro pozwana wygrała proces w 35 %, należy jej się zwrot od powoda kwoty 210 zł (35 % z 600 zł). Po skompensowaniu wskazanych kwot 512 zł 95 gr i 210 zł stosownie do treści art. 100 k.p.c. od pozwanej sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 311 zł 95 gr.

Apelację do wyroku sądu złożył powód i zaskarżając wyrok w zakresie punktu 2 tj. części oddalającej powództwo ponad kwotę 2.399,60 zł, a więc co do kwoty 738 zł oraz w zakresie punktu 3 wniósł o jego zmianę poprzez uwzględnienie powództwa co do kwoty 738 zł i zasądzenie jej na rzecz powoda oraz zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Orzeczeniu zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 361 § 1 kodeksu cywilnego poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie i uznanie, iż poniesiona przez powoda szkoda w kwocie 738 zł nie była następstwem zdarzenia z dnia 14 grudnia 2010 roku;

2. naruszenie przepisów postępowania, a w konsekwencji również poczynienie błędów w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, które to mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku a mianowicie:

a) art. 6 kodeksu cywilnego w zw. z art. 232 kodeksu postępowania cywilnego, poprzez uznanie, iż powód nie udźwignął ciężaru udowodnienia dochodzonego roszczenia i nie wykazał, że kwota 738 zł była uzasadniona i pozostawała w związku ze szkodą z dnia 14 grudnia 2010 roku, w sytuacji gdy za wystarczający należy uznać dowód, w skład dochodzonej pozwem kwoty wchodziła kwota 738 zł, która to została również uwzględniona w przedstawionej pozwanej fakturze VAT (...);

b) art. 232 kodeksu postępowania cywilnego, poprzez naruszenie zasady kontradyktoryjności, przejawiającej się w przerzuceniu na powoda ciężaru dowodzenia zasadności kwoty 738 zł, w sytuacji gdy powód wykazał wysokość szkody, poniesionej na skutek zdarzenia z dnia 14 grudnia 2010 roku i usuniętej w autoryzowanym serwisie mechanicznym, natomiast to na pozwanej winien spoczywać ciężar dowodzenia faktu przeciwnego, a mianowicie, iż kwota ta nie pozostawała w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą;

c) art. 233 § 1 k.p.c., poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, przejawiającej się w:

- bezpodstawnym uznaniu, iż sam fakt uwzględnienia kwoty 738 zł na fakturze VAT (...) i kalkulacji naprawy nie był wystarczający do dokonania odpowiednich ustaleń przez Sąd I Instancji;
- błędnym przyjęciu, iż dokonanie pomiarów pojazdu i wykonanie zabezpieczeń antykorozyjnych, przeprowadzonych celem usunięcia powstałej szkody, należy do wiadomości specjalnych i w związku z tym wymaga przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego sądowego;
- nieuwzględnieniu przez Sąd I Instancji faktu, iż na skutek szkody z dnia 14 grudnia 2010 roku uszkodzeniu uległa wnęka kola przedniego prawego oraz elementy zawieszenia, czego logicznym następstwem jest naprawa uszkodzonych elementów, a więc wykonanie geometrii kół oraz dokonanie zbieżności układu jezdnego;
- nieuwzględnieniu przez Sąd I Instancji faktu, iż przesłuchiwany świadek R. K. zeznał, iż całość wykonanych przez zakład naprawczy napraw była konieczna, celowa i niezbędna do całkowitego zlikwidowania szkody w pojeździe;

- nieuwzględnieniu przez Sąd I Instancji faktu, iż z dołączonej pismem powoda z dnia 29 maja 2013 roku dokumentacji dotyczącej uszkodzonego pojazdu oraz zeznań powoda wynika, że auto przed zdarzeniem z dnia 14 grudnia 2010 roku nie uczestniczyło w żadnej awarii, a ponadto że nie były wykonywane wcześniej żadne inne naprawy, co prowadzi do uzasadnionego wniosku, iż całość dokonanych napraw przez (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka Komandytowa z siedzibą w S..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja będąc bezzasadną podlegała oddaleniu.

Sąd Rejonowy nie dopuścił się naruszenia prawa materialnego ani też prawa procesowego. W sposób prawidłowy przeanalizował materiał dowodowy i wyciągnął z niego właściwe wnioski. Ocena ta zasługuje na aprobatę Sądu Okręgowego, który w pełni podziela przekonywującą argumentację prawną, stanowiącą podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Powód zakwestionował rozstrzygnięcie sądu, który nie uznał za udowodnioną kwoty 738 zł - podanej w fakturze VAT (...) - poniesionej przez powoda w następstwie zdarzenia z dnia 14 grudnia 2010 r., tytułem kosztów dodatkowej robocizny związanej z powstałymi pracami tj. pomiarami i dokonaniem zabezpieczeń antykorozyjnych.

Z materiału zgromadzonego w aktach sprawy wynika, iż pozwana dokonując wypłaty odszkodowania nie uwzględniła kwoty 738 zł w pozycji robocizna wg kalkulacji A., wyrazem czego było jej przekreślenie. Takie stanowisko strony pozwanej nie uległo zmianie na etapie postępowania przed sądem. W sprzeciwie od nakazu zapłaty strona pozwana wyraźnie oświadczyła, że kwestionuje okoliczności faktyczne wskazane przez powoda, za wyjątkiem wyraźnie przyznanych oraz dowody mające je uzasadniać. Tak stanowczo określone i ujawnione stanowisko nie musiało być akcentowane w toku pierwszoinstancyjnego postępowania. Nie zaszła więc potrzeba jego ponownego przytaczania także w związku z doręczeniem kolejnego pisma procesowego sporządzonego przez pełnomocnika powoda.

Jasnym jest więc, że w sytuacji gdy pozwana zakwestionowała ten koszt, ciężar dowodzenia, iż zarówno ta pozycja faktury jak i kwota 738 zł była uzasadniona obciążał powoda.

Zgodnie z art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów z których wywodzą skutki prawne. Art. 6 k.c. stanowi, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Komentowany przepis odnosi się do materialnoprawnego aspektu zagadnienia ciężaru udowodnienia faktu (ciężaru dowodu). Instytucja ciężaru dowodu w tym znaczeniu (materialnym) służy do kwalifikacji prawnej negatywnego wyniku postępowania dowodowego. Przepis regulujący rozkład ciężaru dowodu określa jaki wpływ na wynik procesu ma nieudowodnienie pewnych faktów; inaczej mówiąc kto poniesie wynikające z przepisów prawa materialnego negatywne konsekwencje ich nieudowodnienia. Funkcją reguły ciężaru dowodu jest umożliwienie (i nakazanie) sądowi merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy w sytuacji, gdy nie udało się ustalić leżących u podstaw sporu faktów. W każdym bowiem wypadku spełnienia przesłanek procesowych sąd cywilny obowiązany jest wydać merytoryczne rozstrzygnięcie, niezależnie od tego, czy postępowanie dowodowe przyniosło jakikolwiek efekt (sąd nie może odmówić rozstrzygnięcia ze względu na niemożliwość ustalenia stanu faktycznego). Komentowany przepis nakazuje rozstrzygnąć sprawę na niekorzyść osoby opierającej swoje powództwo lub obronę na twierdzeniu o istnieniu jakiegoś faktu prawnego, jeżeli fakt ten nie został udowodniony („Kodeks cywilny Komentarz” R.. prof. dr hab. E. R. wydania 2008, Wydawnictwo: C.H. B., Wydanie: 3).

W apelacji skarżący podniósł, iż sam fakt uwzględnienia kwoty 738 zł w fakturze nr (...) był wystarczający do dokonania przez sąd I instancji ustaleń zgodnych z oczekiwaniami powoda. Tymczasem jednak dowód jakim jest faktura VAT nie stanowi dokumentu urzędowego. Faktura VAT jest w dokumentem księgowym, rozliczeniowym, wystawianym przede wszystkim dla celów podatkowych. Jest także jednym z dowodów źródłowych, stwierdzających dokonanie danej operacji gospodarczej. Jest to powszechnie przyjęty dokument rozliczeniowy, a jej doręczenie umożliwia podjęcie czynności mających na celu sprawdzenie, czy świadczenie jest zasadne, tak co do istnienia, jak i co do wysokości.

Jest też często wykorzystywana w procesie sądowym, tym niemniej jej moc dowodowa niczym nie różni się od mocy dowodowej innych dokumentów. Tak jak każdy dokument prywatny, faktura VAT jest dowodem tego, że określona osoba złożyła oświadczenie zawarte w tym dokumencie. Na gruncie przepisów postępowania cywilnego nie ma podstaw, aby nadawać fakturze moc dowodową inną niż jakimkolwiek innym dokumentom. Dokument ten jako taki nie stanowi zatem dowodu, że pozwany jest zobowiązany w stosunku do powoda w zakresie kwot wskazanych w treści faktury. Z tych przyczyn koniecznym było przytoczenie przez powoda innych dowodów na tę sporną okoliczności. W tej sprawie takich dowodów zabrakło. Niezależnie od tego wobec stanowiska procesowego strony pozwanej obowiązkiem powoda było także wykazanie, iż żądana należność pozostawała w adekwatnym związku przyczynowy ze szkodą jak i tego, iż na dokonanie prac polegających na pomiarach i wykonanie zabezpieczeń antykorozyjnych należało poświęcić 41 jednostek czasowych. Okoliczność ta również nie została wykazana.

W świetle okoliczności faktycznych niniejszej sprawy niezbędnym było w rezultacie uzyskanie dowodu z opinii biegłego sądowego. Przeprowadzenie tego dowodu pozwoliłoby na poczynienie ustaleń odnośnie tego, czy prace związane z pomiarami i dokonaniem zabezpieczeń antykorozyjnych były również uzasadnione. Wniosku w tym zakresie powód jednak nie zgłosił.

Bierność w powoływaniu dowodów nie może w każdym razie uzasadniać obecnie zarzutów apelacji, jak to ma miejsce w tej sprawie. Przyjmuje się, że przedstawienie przez stronę dowodu w celu wykazania określonych twierdzeń o faktach, z których wywodzi dla siebie korzystne skutki, jest nie tyle jej prawem czy obowiązkiem procesowym, co ciężarem procesowym, wynikającym i zagwarantowanym przepisami prawa, przede wszystkim w jej własnym interesie. To strony są dysponentem toczącego się postępowania dowodowego i to one ponoszą odpowiedzialność za jego wynik. Powyższe jasno wynika z art. 3 k.p.c., który wskazuje, że to na stronach spoczywa obowiązek dawania wyjaśnień co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i przedstawiania dowodów na ich poparcie. To interes strony nakazuje jej podjąć wszelkie czynności procesowe w celu udowodnienia faktów, z których wywodzi korzystne skutki prawne. Należy przy tym pamiętać, że sąd rozstrzyga sprawę według właściwego prawa materialnego na podstawie koniecznych ustaleń faktycznych uzyskanych dzięki zebranych środkom dowodowym. Na te właśnie ustalenia składają się dowody, które przedstawiają w pierwszej kolejności same strony, zgodnie z brzmieniem art. 232 k.p.c. Powód działał z profesjonalnym pełnomocnikiem i nic nie stało więc na przeszkodzie, aby sprostał temu obowiązkowi.

Zaniechanie w zakresie inicjatywy dowodowej po stronie powoda w toku tego postępowania, a w rezultacie nie wykazanie w sposób bezstronny spornych w sprawie okoliczności powodujących po stronie powoda roszczenie, musi skutkować negatywnymi dla powoda konsekwencjami procesowymi. W efekcie powód, któremu dopuścił się zaniedbania w zakresie przysługującej mu inicjatywy dowodowej w postępowaniu przed sądem I instancji musi obecnie ponieść tego konsekwencje.

Analizując i uzasadniając jak powyżej Sąd Okręgowy doszedł od przekonania, że Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił dowody, a ta ocena doprowadziła do słusznych wniosków. Nie mógł ostać się, więc i zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Analizując ten zarzut należy przywołać stanowisko Sądu Najwyższego z dnia 29 października 1996 roku (sygn. akt III CKN 8/86, OSNC 1997/3/30) norma powołanego przepisu zawiera jednoznaczny i nie doznający wyjątku nakaz, aby ocena wyrażona w aspekcie wiarygodności była dokonana na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału, po drugie nakazuje uwzględnienie wszystkich dowodów przeprowadzonych w sprawie, po trzecie wymaga skonkretyzowania okoliczności towarzyszących przeprowadzeniu poszczególnych dowodów mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności, po czwarte w końcu wymaga przytoczenia jednoznacznego kryterium oraz merytorycznych i rzeczowych argumentów, mających w sposób przekonujący potwierdzić trafność dokonanej oceny w przedmiocie uznania dowodów za wiarygodne lub ich zdyskwalifikowania. Ustalenia faktyczne w oparciu o tak ocenione dowody nie mogą wykazywać błędów tak faktycznych (nie mogą być sprzeczne z treścią dowodów), jak i logicznych (błędności rozumowania i wnioskowania). Z kolei podstawę orzeczenia może stanowić tylko całokształt okoliczności przedstawionych w toku sprawy i istniejących w chwili zamknięcia rozprawy. Aby sąd II instancji mógł dokonać właściwej kontroli trafności rozumowania sądu I instancji, które doprowadziło ten sąd do określonych wniosków w zakresie zgłoszonego żądania, cały proces myślowy musi być przedstawiony w pisemnych motywach

orzeczenia. Taka sytuacja ma miejsce na gruncie niniejszej sprawy. Tym samym nie sposób uznać, iż zasadny jest zarzut błędnej oceny zgromadzonego w aktach materiału dowodowego.

Mając to na uwadze Sąd Okręgowy orzekł o oddaleniu apelacji stanowiąc jak w sentencji na podstawie przepisu art. 385 k.p.c.